

idet nemlig den Behandling, der har et fornuftigt og lobligt Niemed; ikke kan kaldes raa, grusom eller oprørende: saa har jeg opgivet at stille noget Endringsforslag, og skal altsaa stemme for Lovforslaget saaledes, som det foreligger.

Ordføreren (S. E. Larsen): Jeg for mit Bedkommende er aldeles enig i den Forklaring, som den ærede Landsthingsmand har givet af Ordene, saaledes som de nu ere vedtagne i Loven efter Udvalgets Forslag.

Jessen: Endssjøndt der ikke har høvet sig nogen Stemme mod den endelige Vedtagelse af Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger og er foreløbig vedtaget ved 2den Behandling, har jeg dog troet at burde tale nogle Ord for at vise, at der er Anledning til at stemme for den, ogsaa naar man nærer den Synsmaade, som Udskillige dele med mig, og hvorefter der blev ønsket en endnu yderligere Betryggelse imod mulige Misgreb ved Lovens Anvendelse, end de, der ere foreslaaede af det samlede Udvalg. Jeg mener, at den hele Behandling, som denne Sag har nydt her, har været saaledes, at den kan berolige ogsaa dem, der hylde den antydede Synsmaade. Den gif jo ud paa, at det samlede Udvalgs Tillæg til § 1 vel bidrog til, at Anvendelsen skulde blive noget mindre vilkaarlig, og bidrog til noget at bøde paa det Svævende, som man maa indrømme, der hidtil har ligget i Dpfattelsen af Begrebet „Dyrplageri“, men at det derimod ikke gav et aldeles bestemt Kendemærke for den Behandling, der vilde være strafbar. Den gif ud paa, at dette Tillæg til Paragraphen endnu efterlod Noget, der maatte henstilles til et Følelseskjøn, for at afgjøre, hvad der var „raa Mishandling“ og hvad der var: „anden grusom og oprørende Behandling“, at der altsaa ikke vilde udeblive Tilfælde, i hvilke der maatte opstaae Tvivl, om Gjerningen blev at hense på dertil eller kun til det grove Misbrug, som dog ikke meentes at skulle paaføre Straf; den gif endvidere ud paa, at der neppe gaves nogen bedre Ledetraad for Dommerne til at afgjøre disse Sager, end Hensynet til den offentlige Mening; det Samme, som der ogsaa er taget Hensyn til i andre Landes Lov-

givning, hvor den offentlige Forargelse er en Betingelse for Straffarheden; den indeholdt endogsaa meget stor Tvivl om, at det var muligt, at Retfærdigheden kunde rammes, dersom Dommeren tog Hensyn til Andet, end hvad den offentlige Mening dømte om Gjerningen, og dersom Nogen blev dømt som Dyrplager, der ikke allerede forud var dømt af den offentlige Mening; den gif endvidere ud paa, at der var en saadan Forfjel mellem Lovens Forhold til Landet og Lovens Forhold til Njøbstaderne, at der deri laae en yderligere Grund til ikke at have Betænfeligheder ved at indføre i Loven en udtryffeligg Bestemmelse om, at der under disse Sagers Behandling i Landjurisdictionerne blev, allensals i visse Tilfælde, at høre en Stemme, der kunde sættes i Classe med den offentlige Mening, og en Bestemmelse, som tillige kunde formenes at lede til, at Folke-Begrebet om strafbart Dyrplageri blev klarere og fastere. Men om endog Dptagelsen af den udtryffeligg Clausul ikke er opnaaet, maa dog erkendes, at den væsentlige Tanke i den omhandlede Synsmaade, og hvad man ifølge denne vilde naae, er ligesuldt bleven understøttet og fremmet ved Sagens Behandling her i Thinget.

Ikke blot blev det efter Discussjonen ved 1ste Behandling Udvalgets tydeligg Dpgave at begrænde Udtryffet, hvilket er skeet, saaledes at mange Tilfælde ere udelukkede, hvor Misgreb kunde frygtes; men ogsaa mange af de enkelte Uttringer, som faldt under Sagens 2den Behandling, selv fra Modstanderne af det bevidste Minoritetsforslag, vare meget gunstige for vort Niemed. Saaledes har den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Lehmann) bemærket, at, dersom Begrebet om grovt Misbrug blev medtaget, saa maatte han indrømme, at der kunde være Anledning til, endog som ubetinget Regel, at lade, i Mangel af andre jurymæssigg Institutioner, Sogneforstandskaberne faae Indslydelse paa Spørgsmaalet. Naar altsaa en Dommer fik en Sag, hvorved der var Tvivl om, hvorvidt Handlingen hense på under Begrebet: „raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling“, eller derimod under Begrebet om et ikke strafbart om endog grovt, Misbrug, saa vilde den ærede Landsthingsmands Uttringer snarere til-